

Intimitat i felicitat en el matrimoni

L'amor conjugal és un amor de lliurament en el qual el desig humà es dirigeix a la formació d'una comunió de persones.
Nou editorial de la sèrie sobre l'amor humà.

22/08/2016

1. L'amor és la vocació fonamental innata de la persona humana com a imatge de Déu

L'amor és la vocació fonamental
innata de la persona humana com a

imatge de Déu[1]; i el matrimoni és una de les maneres específiques de realitzar íntegrament aquesta vocació de la persona humana a l'amor. Per això, és la via per a la realització personal dels esposos. “L'amor humà i els deures conjugals –deia sant Josepmaria, referint-se als casats– són part de la vocació divina” [2]. En una altra ocasió, els recordava “que no han de tenir por d'expressar l'amor: al contrari, perquè aquesta inclinació és la base de la seva vida familiar” [3].

És clar, tanmateix, que qualsevol forma de relació entre els esposos no serveix com a expressió de l'amor humà, ni tampoc –en aquest cas– de l'amor conjugal. Tan sols compleix aquesta comesa aquella manera de relacionar-se que, com a conseqüència de la recíproca donació personal sorgida de l'aliança matrimonial, i per això sent pròpia dels esposos, rep el nom d'amor

conjugal. El pacte conjugal crea entre els esposos una manera específica de ser, d'estimar-se, de conviure i de procrear: el conjugal, que s'expressa en multitud d'actes i comportaments de la vida íntima quotidiana.

2. La sexualitat humana és part integrant de la concreta capacitat d'estimar que té l'ésser humà pel fet d'ésser imatge de Déu

La persona humana en abstracte no existeix, sinó la persona sexuada; perquè la sexualitat és constitutiva de l'ésser humà. “La sexualitat abraça tots els aspectes de la persona humana, en la unitat del cos i de l'ànima. Concerneix particularment a l'afectivitat, a la capacitat d'estimar i de procrear i, de manera més general, a l'aptitud per establir vincles de comunió amb un altre”[4]. La sexualitat és inseparable de la persona; no és un simple atribut, una dada més. És una pròpia manera de

ser. És la persona mateixa la que sent i s'expressa a través de la sexualitat. L'estimat, en l'amor conjugal, és la sencera persona de l'altre, quan i per tal com és home o dona.

Tant l'home com la dona són imatge de Déu com a persona humana sexuada. I “com tots sabem, la diferència sexual és present en moltes formes de vida, en la llarga sèrie dels éssers vius. Però només en l'home i en la dona aquesta diferència porta per si mateixa la imatge i la semblança de Déu: el text bíblic ho repeteix tres vegades en dos versicles (26-27): home i dona són imatge i semblança de Déu. Això ens diu que no només l'home en la seva individualitat és imatge de Déu, no només la dona en la seva individualitat és imatge de Déu, sinó també l'home i la dona, com a parella, són imatge de Déu. La diferència entre home i dona no és per a la contraposició, o per a la

subordinació, sinó per a la comunió i la generació, sempre a imatge i semblança de Déu.” [5]

3. Els esposos responen a la vocació a l'amor en la mesura que les seves relacions recíproques es poden descriure com a amor conjugal

Cal identificar adequadament què és i quines exigències comporta l'amor conjugal. D'encertar o no en la resposta dependrà la felicitat dels esposos. Quines són les notes i les exigències característiques de l'amor conjugal? L'amor conjugal és un amor plenament humà, total, fidel, exclusiu i fecund [6].

a. L'amor conjugal és un amor plenament humà i total. Inclou les persones dels esposos en tots els nivells: cos i esperit, sentiments i voluntat, etc. És un amor de lliurament en el qual el desig humà, que comprèn també l'“eros”, es

dirigeix a la formació d'una comunió de persones. No seria conjugal l'amor que exclogués la sexualitat o que, en l'altre extrem, la considerés com un mer instrument de plaer. Els esposos han de compartir tot sense reserves i càlculs egoistes, estimant-ne cada un el consort no per allò que rep d'ell, sinó per ell mateix. No és, doncs, amor autènticament humà i conjugal el que tem donar tot allò que té i donar-se totalment a si mateix, el que només pensa per si mateix, o fins i tot el que pensa més per si mateix que en l'altra persona.

b. Un amor fidel i exclusiu. Si l'amor conjugal és total i definitiu, ha de tenir també com a característica necessària l'exclusivitat i la fidelitat. “La unió íntima, prevista pel Creador, per ser donació mútua de dues persones, home i dona, exigeix la plena fidelitat dels esposos i imposa la seva indissoluble unitat” [7]. La fidelitat no només és

connatural al matrimoni sinó també brollador de felicitat profunda i duradora. Positivament, la fidelitat comporta la donació recíproca sense reserves ni condicions; negativament, entranya que s'exclogui qualsevol intromissió de terceres persones –i, això, a tots els nivells: de pensament, paraula i obres– en la relació conjugal.

c. I un amor fecund, obert a la vida. L'amor conjugal està orientat a perllongar-se en noves vides; no s'esgota en els esposos. La tendència a la procreació pertany a la naturalesa de la sexualitat. En conseqüència, l'obertura a la fecunditat és una exigència de la veritat de l'amor matrimonial i un criteri de la seva autenticitat. Els fills són, sens dubte, el do més excel·lent del matrimoni i contribueixen sobre manera al bé dels mateixos pares (una altra cosa diferent és que, de fet, sorgeixin o no noves vides).

Aquestes característiques de l'amor són inseparables: si hi manqués una d'elles tampoc no es donarien les altres. Són aspectes de la mateixa realitat.

4. L'amor conjugal: do i tasca

L'amor dels esposos és un do que deriva de l'amor creador i redemptor de Déu. El sagrament del matrimoni, concedit als esposos com a gràcia, és una expressió del projecte de Déu per als homes i del seu poder salvífic, capaç de portar-los fins a la realització plena del seu disseny. A més de ser un do, el matrimoni implica una tasca de l'home i la dona; una tasca que empenyora la llibertat, la responsabilitat, i la fe.

L'amor conjugal no s'esgota en un sol acte, sinó que s'expressa a través d'una multitud d'obres diàries grans i petites. És una disposició estable (un hàbit) de la persona i, alhora, una tasca. L'amor conjugal és exigent i cal

conrear-lo. Com a virtut, els esposos l'han de construir constantment, conforme a les circumstàncies de cada un d'ells i dels afanys i aclaparaments de cada dia.

“El secret de la felicitat conjugal rau en la vida quotidiana, no en somnis. Rau en trobar l'alegria amagada que dóna l'arribada a la llar; en el tracte afectuós amb els fills; en el treball de tots els dies, en el qual col·labora la família sencera; en el bon humor davant de les dificultats, que cal afrontar amb esportivitat.” [8]

La felicitat conjugal no és possible si la relació no es conrea i se'n té cura dia a dia, a través de fets concrets d'amor –expressats en paraules, en gestos de tendresa, en detalls d'afecte, en actes de generositat, de confiança, de sinceritat, de cooperació, etc. –, que fan realitat el compromís mutu de viure en l'amor (en-amor-donats).

[1] cfr. *Gn* 1, 27

[2] Sant Josepmaria, *Converses*, 91.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, 25

[4] *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 2332

[5] Papa Francesc, *Audiència 15-IV-2015*

[6] cfr. *Humanae vitae*, 9.

[7] Concili Vaticà II, Const. *Gaudium et spes*, 48, 49 i 50. No s'ha de veure la fidelitat només com a una resposta a un compromís adquirit, sinó, sobretot, com la conseqüència lògica que deriva de l'amor total, de la recíproca donació personal sense reserves ni límits. Un amor amb

aquestes característiques no pot
menys que ser exclusiu i per sempre.

[8] "...pobre concepte té del
matrimoni, el que pensa que l'amor
s'acaba quan comencen les penes i
els contratemps, que la vida porta
sempre amb si" (Sant Josepmaria,
Converses, 91).

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/intimitat-i-
felicitat-en-el-matrimoni/](https://dev.opusdei.org/ca/article/intimitat-i-felicitat-en-el-matrimoni/) (06/08/2025)